

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobce: **Milan Král a.s.**
se sídlem Pod Stromovkou 211, 370 01 Litvínovice
zastoupeného JUDr. Vlastimilem Hájkem, advokátem
se sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4
zastoupené JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M, FCI Arb, advokátem
se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021 č. j. KUJCK 42399/2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021 č. j. KUJCK 42399/2021 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. S.

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Tábor, stavebního úřadu ze dne 5. 2. 2021 č. j. METAB 5971/2021/SÚ/RKna, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 30. 6. 2000 pod č. j. SÚ 2314/00-FP na stavbu Autosalon Mercedes-Benz Milan Král s.r.o. Tábor – Měšice na pozemku parc. č. 1155/1 v k. ú. Měšice u Tábora. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto a napadené rozhodnutí Městského úřadu Tábor bylo potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě uvádí, že dne 20. 10. 2004 podal žádost o opakované prodloužení platnosti stavebního povolení pro shora uvedenou stavbu, když stavební povolení bylo vydáno dne 30. 6. 2000 a jeho platnost byla dva roky. Dne 14. 5. 2001 stavebnímu úřadu oznámil, že plánovaná stavba nebude realizována, a to z důvodu jeho finančních možností s tím, že neoznamoval konečné a úplné upuštění od záměru vybudovat autosalon, ale pouze jeho odložení. Pokud tedy žalovaný na žádost o prodloužení stavebního povolení do 31. 12. 2004 uvedl, že stavebník ani v této lhůtě neuvažoval o zahájení stavby, tak není zřejmé, z jakých okolností toto žalovaný zjistil, neboť v období roku 2004, již stavební stavbu zahájil a vynaložil částku zhruba 1 000 000 Kč.
3. Dále žalobce v žalobě poukázal na to, že dne 23. 5. 2005 bylo vydáno stavebním úřadem opatření, ve kterém bylo žalobci sděleno, že stavební povolení nepozbylo platnosti, a proto není důvod o žádosti stavebníka rozhodovat. K podnětu RSD ze dne 5. 9. 2018 bylo toto opatření usnesením ze dne 29. 11. 2019 zrušeno, když toto usnesení nabylo právní moci dne 23. 3. 2000 poté, co bylo odvolání žalobce zamítnuto. Žalobce napadl rozhodnutí žalobou, která byla Krajským soudem v Českých Budějovicích rozsudkem č. j. 63 A 3/2020 – 51 ze dne 7. 12. 2020 zamítnuta. Kasační stížnost žalobce proti citovanému rozsudku byla rozsudkem NSS č. j. 1 As 508/2020-27 zamítnuta.
4. Stavební úřad dne 5. 2. 2021 vydal rozhodnutí, kterým žádost žalobce o prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 30. 6. 2000 na stavbu Autosalon Mercedes-Benz Milan Král s.r.o. Tábor – Měšice na pozemku parc. č. 1155/1 v k. ú. Měšice u Tábora zamítl. V odvolání žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 80/2006-73, dle něhož se podáním žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Podle žalovaného tento rozsudek se vztahoval k územnímu řízení nikoli k řízení stavebnímu, proto se žalovaný neztotožnil s názorem žalobce. Žalobce má za to, že podáním žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Právní úprava územního řízení stejně jako právní úprava řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení byla v tehdejší právní předpisu neúplná a NSS v uvedeném rozsudku v územním řízení argumentoval výkladem použitelným i pro situaci žalobce. Zcela nepřipustný je argument žalované poukazující na údajné upuštění od stavebního záměru žalobce dle přípisu ze dne 14. 5. 2001.
5. Nesprávně je žalobci vytýkáno, že ve věci nepodnikal žádné kroky ve smyslu § 50 správního řádu, tedy nedomáhal se žádných opatření proti nečinnosti stavebního řízení. Žalobce vycházel z výkladu shodného s NSS, tedy že již podáním včasné žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Stavební úřad mohl o žádosti rozhodnout bezodkladně, aby byla zachována lhůta daná trváním platnosti předmětného stavebního povolení. Žalovaný s tímto souhlasil, přitakal i názoru uváděnému mimo jiné v odůvodnění rozsudků, na které žalobce odkazoval (na rozsudek NSS č. j. 7 As 61/2010-89) s tím, že pochybení státních orgánů nemůže jít k tíži občanů, ale přesto zde důvodnost odvolání žalobce neshledal, proto je žalobcem navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a rovněž tak i zrušení rozhodnutím Městského úřadu Tábor ze dne 6. 5. 2021.

Shrnutí vyjádření žalovaného a osoby na řízení zúčastněné

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, kdy ve vyjádření k žalobě setrval na důvodech rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021. Neztotožnil se s názorem žalobce, který opírá o rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008 č. j. 5 As 80/2006-73, tedy, že podáním žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení, neboť citovaný rozsudek se vztahoval k územnímu řízení, nikoli k řízení stavebnímu.
7. Žalovaný odkázal na § 67 stavebního zákona z roku 1976 a na ustanovení § 69, ze kterého teoreticky vyplývá možnost platnost stavebního povolení prodloužit, nicméně podáním žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení se běh lhůty nestaví, proto je nezbytné, aby byla platnost pravomocně prodloužena v době jejího trvání. Této skutečnosti si byl stavební úřad vědom v případě vydání rozhodnutí dne 4. 7. 2002, kterým prodloužil platnost stavebního povolení ze dne 30. 6. 2000, a to do 31. 12. 2004. Žalovaný poznamenal k rozsudku NSS č. j. 5 As 80/2006-73, že k závěru zachování platnosti územního rozhodnutí z důvodu podání žádosti o její prodloužení před uplynutím lhůty dospěl soud výkladem za pomoci stavebního zákona z roku 2006.
8. Pokud by bylo výkladem připuštěno, že prodloužení platnosti stavebního povolení se děje zcela stejně jako v řízení územním a v mezích výkladu uvedeného ve zmíněném rozsudku, pak má žalovaný za to, že takovým výkladem by bylo nutné zohlednit i znění § 40 odst. 1 stavebního zákona, včetně jeho poslední věty, citováno: „*Rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o využití území pozbývá platnosti též dnem, kdy bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení navrhovatele nebo jeho právního nástupce o tom, že upustil od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje*“. Takové oznámení žalobce učinil dne 14. 5. 2001 u stavebního úřadu, proto nemělo být v podstatě a v mezích takového výkladu o následných žádostech rozhodováno, neboť stavební povolení za použití výkladu a rovněž s přihlédnutím k § 115 odst. 4 poslední věta stavebního zákona z roku 2006 pozbylo platnosti.
9. Platnost stavebního povolení, které nabylo právní moci dne 10. 7. 2000, byla již prodlužována k žádosti žalobce podané stavebnímu úřadu dne 29. 5. 2002. Proto žalovaný má za to, že žalobce si byl jistě vědom toho, že o žádosti o prodloužení platnosti je nutno pravomocně rozhodnout nejpozději do 10. 7. 2002, a proto v rámci součinnosti se stavebním úřadem dosáhl toho, že rozhodnutí o prodloužení platnosti vyhotovené dne 4. 7. 2002 nabylo právní moci již dne 9. 7. 2002, tedy ve lhůtě platnosti stavebního povolení.
10. Podle žalovaného žalobce ve věci žádosti o opakované prodloužení platnosti stavebního povolení doručené dne 20. 10. 2004 nepodnikal žádné kroky ve smyslu § 50 správního řádu, z toho důvodu, že si byl až do vydání sdělení o platnosti stavebního povolení ze dne 23. 5. 2005 vědom skutečnosti, že platnost stavebního povolení skončila dnem 31. 12. 2004, nikoliv tedy proto, že by žalobce sám dospěl k výkladu, který následně učinil NSS v rozsudku č. j. 5 As 80/2006-73 ze dne 31. 1. 2008.
11. Žalovaný nepřisvědčil tomu, že stavební úřad mohl o podané žádosti rozhodnout podle § 49 správního řádu z roku 1967 bezodkladně, aby byla zachována lhůta platnosti stavebního povolení tak, jak tvrdí žalobce. Řízení bylo zahájeno dnem podání žádosti, tedy dne 20. 10. 2004, oznámení o zahájení řízení stavební úřad vyhotovil až dne 16. 12. 2004, přičemž ze spisu není zřejmý důvod časové prodlevy. Žalobce však nepostupoval podle § 50 správního řádu, ničeho se nedomáhal. Ředitelství silnic a dálnic po oznámení zahájení řízení uplatnilo nesouhlas s prodloužením platnosti stavebního povolení, nebylo tak řízení pravomocně ukončeno do 31. 12. 2004. Proto pak bylo nutno konstatovat, že platnost stavebního povolení tímto dnem skončila.
12. Osoba na řízení zúčastněná navrhovala rovněž zamítnutí žaloby, neboť žalobní námitky nejsou důvodné a napadené rozhodnutí je věcně i právně správné.

Podstatný obsah správního spisu

13. Z předloženého správního spisu zjistil krajský soud následující podstatné skutečnosti: Stavební úřad v Táboře vydal dne 30. 6. 2000 pod čj. SÚ 2314/00-FP stavební povolení pro stavbu:

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. S.

Autosalon Mercedes –Benz Milan Král s.r.o., Tábor - Měšice, na pozemku parc. č. 1155/1 v kat. území Měšice u Tábora. Toto stavební povolení s platností 2 roky nabylo právní moci dne 10. 7. 2000. Sdělením ze dne 14. 5. 2001 žalobce oznámil stavebnímu úřadu, že povolená stavba nebude realizována. Následně však žalobce požádal o prodloužení platnosti stavebního povolení, které bylo prodlouženo do 31. 12. 2004; žalobce v žádosti uvedl, že stavba dosud nebyla zahájena (viz rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 7. 2002, č. j. SÚ 1458/02-FP, v právní moci dne 9. 7. 2002). Na další žalobcovu žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 18. 10. 2004, ve které žalobce opět uvedl, že výstavba autosalonu doposud nebyla zahájena, reagoval dne 29. 12. 2004 námitkami účastník řízení, Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“), který s prodloužením platnosti stavebního povolení nesouhlasil z důvodu rekonstrukce silnice I/3 Čekanice - Měšice na dálnici D3, která znamená odpojení přístupu pro stavbu autosalonu.

14. Osvědčením ze dne 23. 5. 2005 stavební úřad sdělil žalobci, že v souvislosti se žádostí o prodloužení platnosti stavebního povolení posuzoval v souladu s § 34 a násl. správního řádu, zda stavba byla zahájena v období od 9. 7. 2002 či nikoliv. Dospěl přitom k závěru, že pokud by tomu tak v hlavní části stavby bylo, žalobce by jako stavebník byl o této skutečnosti informován a nežádal by o prodloužení platnosti stavebního povolení. Jelikož je stavbou i její část, je stavba považována za zahájenou provedením prvních stavebních či jiných prací na staveništi, směřující-li k její realizaci podle projektové dokumentace a jsou-li realizovány na určeném pozemku. Na daném pozemku je provedena skřívká ornice a zahájeno budování nebo příprava budování přípojek kanalizace a ostatních inženýrských sítí. Takové práce směřující k přípravě provádění stavby lze tudíž podle názoru stavebního úřadu považovat za zahájení stavby. Proto stavební úřad uzavřel, že stavební povolení nepozbylo platnosti, tudíž není důvod o žádosti žalobce o prodloužení platnosti stavebního povolení rozhodovat. K vysloveným námitkám ŘSD stavební úřad uvedl, že nemají na stavební povolení vliv.
15. K žádosti o poskytnutí informace, kterou podalo ŘSD dne 10. 9. 2018, byla z důvodu prošetření rozestavěnosti stavby stavebním úřadem provedena dne 24. 9. 2018 kontrolní prohlídka, na níž byl žalobce řádně pozván a které se zúčastnil jeho zástupce na základě plné moci. Z protokolu vyplývá, že na pozemku, který je dlouhodobě neudržován, není zřejmá žádná stavební činnost aktuální ani minulá. Žalobce byl vyzván k předložení dokladů svědčících o provádění stavby.
16. Stavebnímu úřadu byla v reakci na výzvu předložena spolu s průvodním dopisem ze dne 1. 10. 2018 smlouva uzavřená dne 21. 7. 2000 mezi žalobcem a Jihočeskou energetikou a.s., o úhradě podílu odběratele na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením a zajištěním požadovaného příkonu pro odběrové místo Měšice; smlouva uzavřená téhož dne týmiž smluvními stranami o úhradě podílu odběratele na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením a zajištěním nového požadovaného příkonu pro odběrné místo Měšice; dále dohoda o zřízení stavby uzavřená týmiž smluvními stranami dne 20. 4. 2000. Dále bylo doloženo vyúčtování archeologických prací za období červen – červenec 2000 a zápis o předání a převzetí staveniště ze dne 10. 7. 2000. V průvodním dopise byl rovněž uveden odkaz na osvědčení stavebního úřadu ze dne 23. 5. 2005, který při místním šetření zjistil provedení skřívký ornice aj. Žalobce rovněž sdělil, že fotodokumentace z doby provedení prací se nedochovala.
17. Dne 5. 11. 2018 obdržel stavební úřad od ŘSD podnět na zrušení osvědčení ze dne 23. 5. 2005 podle § 156 odst. 2 správního řádu.
18. Oznámením ze dne 9. 1. 2019 zahájil stavební úřad přezkumné řízení ve věci dříve vydaného osvědčení, tedy sdělení ze dne 23. 5. 2005, č. j. META 20914/2005/1-FP, kterým byla potvrzena platnost stavebního povolení. Žalobce se ve věci vyjádřil a vznesl námitku podjatosti. Po vyřízení námitky podjatosti byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady řízení a k vyjádření k nim. Na to již žalobce nereagoval.

19. Dne 29. 11. 2019 bylo vydáno prvostupňové usnesení, kterým stavební úřad podle § 156 odst. 2 a § 97 odst. 3 správního řádu zrušil osvědčení Městského úřadu Tábor (tj. sdělení ze dne 23. 5. 2005, č. j. META 20914/2005/1-FP), kterým stavební úřad potvrdil platnost stavebního povolení vydaného dne 30. 6. 2000 pro stavbu autosalonu; osvědčení bylo zrušeno s účinky ode dne, kdy bylo vydáno. V odůvodnění prvostupňového usnesení se mj. uvádí, že možnost přezkumu osvědčení podle § 156 odst. 2 správního řádu je dána z důvodu trvání účinků tohoto osvědčení. Rovněž se zde uvádí, že řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení k opakované žádosti žalobce ze dne 18. 10. 2004 nebylo s ohledem na průběh řízení ve lhůtě do 31. 12. 2004 formálně skončeno. Stavební úřad se zabýval rovněž posouzením předmětného osvědčení (sdělení) a uzavřel, že ve spise neshledal oporu pro závěr, že stavba autosalonu byla fakticky zahájena, neboť podklady svědčí pouze o tom, že na pozemku byly provedeny přípravné práce (skrývka ornice), které nelze považovat za práce přímo směřující k provedení stavby. Nebylo ani prokázáno, že bylo započato s prováděním přípojek pro stavbu. Z tohoto důvodu bylo osvědčení prvostupňovým správním orgánem pro rozpor s právními předpisy zrušeno, neboť svým obsahem osvědčovalo právní stav, který nemá skutkovou oporu.
20. Žalobce podal v zákonné lhůtě proti prvostupňovému usnesení odvolání. V rozhodnutí o odvolání žalovaný konstatoval, že prvostupňové usnesení je v souladu s právními předpisy. Ačkoli bylo osvědčení vydáno za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967“), je na jeho přezkum pohlíženo jako na opatření s trvajícím účinkem, tedy jej lze přezkoumat podle účinné právní úpravy, a to po celou dobu trvání jeho účinků. Ustanovení o lhůtách se v tomto případě neuplatní, neboť by bylo v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkami formulovanými v odvolání. Posuzování práv nabytých v dobré víře ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu se neuplatňuje, neboť právo provádět stavbu bylo nabyto na základě příslušného stavebního povolení, nikoli na základě osvědčení. Žalovaný odmítl žalobcovu tvrzení o tom, že v letech 2004 a 2005 stavební úřad zjišťoval rozestavěnost stavby; tomuto tvrzení totiž neodpovídá obsah spisu ani zrušeného osvědčení. V osvědčení absentuje údaj o roku provedení místního šetření a z obsahu spisu lze doložit, že do 31. 12. 2004 žádné místní šetření provedeno nebylo. Při kontrolní prohlídce v roce 2018 žalobce nedoložil, že je stavba prováděna podle ověřené projektové dokumentace a že je řádně veden stavební deník, přičemž ve vztahu k této dokumentaci nelze argumentovat skartací při překročení archivačních lhůt, neboť ty souvisí až s kolaudací stavby. Skrývka ornice a přípravné práce na staveništi nelze podle žalovaného považovat za zahájení stavby.
21. Toto rozhodnutí bylo napadeno správní žalobou, přičemž Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem č. j. 63 A 3/2020 - 51 žalobu zamítl. Žalobce napadl tento rozsudek kasační stížností, která byla rozsudkem NSS č. j. 1 As 508/2020-27 zamítnuta. Z citovaného rozsudku NSS č. j. 1 As 508/2020-57 vyplývá, že řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení nebylo formálně skončeno, nebylo dosud rozhodnuto o žádosti žalobce, přestože měl žalobce v době vydání osvědčení dostupné prostředky k nápravě nečinnosti stavebního úřadu a ani dnes mu nic nebrání v tom, aby se domáhal pravomocného skončení řízení o prodloužení nebo neprodloužení stavebního povolení. Stavební úřad pokračoval ve správním řízení, přičemž dne 2. 9. 2020 vyzval účastníky k seznámení se s podklady pro jeho vydání určené lhůtě. Žalobce podal návrh na přerušování řízení do doby pravomocného rozhodnutí o správní žalobě proti usnesení o zrušení osvědčení a zahájení předmětné stavby, kdy stavební úřad posoudil tento návrh jako nedůvodný, neboť se nejedná o předběžnou otázku pro probíhající řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení.
22. Žádost žalobce o prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 30. 6. 2000 byla jako nedůvodná zamítnuta s odůvodněním, že žalobce požádal dne 20. 10. 2004 o prodloužení platnosti stavebního povolení, když platnost povolení byla rozhodnutím ze dne 4. 7. 2002 prodloužena do 31. 12. 2004. Za zásadní považoval správní orgán, aby rozhodnutí o prodloužení

platnosti bylo vydáno na žádost stavebníka ve správním řízení a stalo se pravomocným dříve, než dvouletá doba platnosti stavebního povolení uplyne, neboť v opačném případě, není co prodlužovat, jestliže povolení by již neexistovalo. V daném případě žalobce žádost o povolení podal dne 20. 10. 2004. Stavební úřad oznámil zahájení řízení opatřením ze dne 16. 12. 2004, kdy ve lhůtě pro podání námitek uplatnilo ŘSD dne 29. 12. 2004 námitky a vzhledem k tomu v době platnosti stavebního povolení, tj. do 31. 12. 2004, nebylo pravomocně rozhodnuto o prodloužení jeho platnosti. Doba jeho platnosti marně uplynula a s odkazem na výše uvedené stavebnímu úřadu nezbylo než žádost o prosloužení platnosti stavebního povolení zamítnout. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, když jeho odvolání bylo jako nedůvodné zamítnuto a rozhodnutí Městského úřadu v Táboře ze dne 5. 2. 2021 bylo potvrzeno, neboť v době platnosti stavebního povolení, tj. do 31. 12. 2004 nebylo pravomocně rozhodnuto o prodloužení jeho platnosti, doba jeho platnosti tedy marně uplynula a s odkazem na tuto skutečnost musela být žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení zamítnuta. Žalovaný poukázal na skutečnost, že stavební úřad nerozhodl o předmětné žádosti ve lhůtě dle § 49 správního řádu, když řízení o předmětné žádosti bylo zahájeno dne 20. 10. 2004, avšak oznámení o jeho zahájení stavební úřady vyhotovil až dne 16. 12. 2004, kdy upustil od ústního jednání a k podání námitek stanovil lhůtu sedmi dnů od jeho doručení, a to při vědomí, že platnost stavebního povolení uplyne dnem 31. 12. 2004. Žalobci tato skutečnost nevadila, neboť nevyužil postupu dle § 50 správního řádu, kdy nečinnost stavebního úřadu trvala minimálně do dne 23. 5. 2005, kdy bylo vydáno osvědčení o platnosti stavebního povolení, a to z důvodu údajného zahájení stavby. Toto sdělení o úplatnosti stavebního povolení, a to z důvodu údajného zahájení stavby. Toto sdělení však bylo usnesením stavebního úřadu ze dne 29. 11. 2019 zrušeno. Tato nečinnost stavebního úřadu však nemohla mít vliv na zákonnost a správnost na odvoláním napadené rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení.

Právní hodnocení krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas (§ 51 s. ř. s.).
24. V daném případě bylo stavebním úřadem, respektive žalovaným rozhodováno o prodloužení platnosti stavebního povolení, a to na základě žádosti žalobce ze dne 20. 10. 2004 ve vztahu ke stavebnímu povolení ze dne 30. 6. 2000, které nabylo právní moci dne 10. 7. 2000.
25. Stavební povolení s vyznačenou doložkou právní moci je jedním z podkladových rozhodnutí vztahující se k rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení, kdy na jeho základě stavební úřad je povinen posoudit splnění formálních podmínek řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Předmětem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení je tedy jednak posouzení dodržení formálních podmínek pro rozhodnutí vyplývajících z § 67 a násl. stavebního zákona č. 50/1976 Sb. a dále posouzení důvodu žádosti ve vztahu ke skutečností, které aktuálně souvisejí se stavbou, které by mohly představovat takovou zátěž pro veřejný zájem a právem chráněné zájmy jiných subjektů. Řízení o prodloužení stavebního povolení není pokračováním stavebního řízení a nelze v něm posoudit, zda zde již v době rozhodování o stavebním povolení byly překážky k vydání rozhodnutí, jímž se stavba povoluje.
26. Mezi účastníky je zejména na sporu, zda na základě žádosti o prodloužení stavebního povolení se stavěl běh lhůty platnosti stavebního povolení. Napadeným rozhodnutím byla žádost žalobce o prodloužení platnosti stavebního povolení zamítnuta s odůvodněním, že stavební úřad nerozhodl o předmětné žádosti ve lhůtě dle § 49 správního řádu, když řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 20. 10. 2004, avšak oznámení o jeho zahájení stavební úřad vyhotovil až dne 16. 12. 2004 s tím, že upustil od ústního jednání a k podání námitek stanovil lhůtu sedmi dnů od jeho doručení při vědomí, že platnost stavebního povolení uplyne dnem 31. 12. 2004. Stavební úřad byl nečinný až do dne 23. 5. 2005, kdy bylo vydáno osvědčení o platnosti stavebního

povolení, a to z důvodu údajného zahájení stavby, přičemž toto osvědčení o platnosti stavebního povolení bylo pravomocně zrušeno. Jestliže nebylo tedy pravomocně rozhodnuto o žádosti o prodloužení stavebního povolení ke dni 31. 12. 2004 nelze dle žalovaného již prodloužit platnost stavebního povolení a musela být žádost žalobce o prodloužení stavebního povolení ze dne 30. 6. 2000 zamítnuta.

27. Soud poznamenává, že v § 69 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. (dále jen „stavební zákon“) není upraveno prodloužení platnosti stavebního povolení, neboť tento paragraf upravuje pouze oznámení rozhodnutí, a to stavebního povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti. Ustanovení § 69 stavebního zákona je tedy podle předmětu úpravy pouze zvláštním ustanovením k § 51 správního řádu vylučujícím s ohledem na § 140 stavebního zákona použití obecné úpravy oznámení rozhodnutí dle správního řádu. Smyslem § 69 stavebního zákona ovšem není právní úprava prodloužení platnosti stavebního povolení, která by byla srovnatelná s § 40 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého může stavební úřad prodloužit na žádost navrhovatele dobu platnosti územního rozhodnutí. O prodloužení platnosti stavebního povolení se zmiňuje jen § 70 stavebního zákona, podle něhož stavební povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti jsou závazná i pro právní nástupce účastníků řízení. Z uvedeného vyplývá, že je zde absence ustanovení zákona ohledně vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení.
28. Podle § 67 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. stavební povolení pozbývá platnost, jestliže stavba nebyla zahájena do dvou let ode dne, kdy nabylo právní moci, pokud stavební úřad v odůvodněných případech nestanovil pro zahájení stavby delší lhůtu. Předpokladem případného prodloužení platnosti stavebního povolení je tedy stav, kdy stavebník dosud nezapočal konzumovat své veřejné subjektivní právo uskutečnit stavbu založené stavebním povolením. Z uvedeného je zřejmé, že stavební zákon č. 50/1976 Sb. se o účincích podané žádosti na dobu platnosti rozhodnutí stavebního povolení nezmiňuje, když tato problematika je řešena až ve stavebním zákoně č. 183/2006 Sb., a to v § 115 odst. 4, dle něhož rovněž stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do dvou let ode dne, kdy nabylo právní moci, přičemž dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Stavební povolení pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého záměru upouští. To neplatí, jestliže stavba byla již zahájena. Z uvedeného vyplývá, že podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení.
29. Žalobce má za to, že v daném případě došlo k tomu, že podáním žádosti o prodloužení doby platnosti stavebního povolení došlo ke stavění běhu lhůty platnosti tohoto rozhodnutí, proto byla zcela nesprávně žádost žalobce zamítnuta s odkazem na § 40 odst. 3 stavebního zákona. Dle žalovaného bylo zásadní, aby rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení bylo vydáno k žádosti žalobce, přičemž se muselo rozhodnutí stát pravomocným dříve, než dvouletá doba platnosti stavebního povolení uplynula, neboť v opačném případě by totiž nebylo co prodlužovat, neboť by stavební povolení již neexistovalo. V daném případě nebylo rozhodnuto do 31. 12. 2004, proto v době platnosti stavebního povolení nebylo pravomocně rozhodnuto, proto doba jeho platnosti marně uplynula a nezbylo než žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení zamítnout. Soud se ztotožnil se žalobcem v tom, že tento závěr žalovaného správný není a že podáním žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí došlo ke stavění běhu lhůty platnosti tohoto rozhodnutí, a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 80/2006-73, dle něhož žalobce nemůže předvídat délku správního řízení a nesdílí právní názor, podle něhož musí být o žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí pravomocně rozhodnuto ještě před uplynutím této doby. Žalobce se tak vystavuje značné nejistotě v právních vztazích a nutí jej podat případnou žádost s nejméně několikaměsíčním předstihem před skončením doby platnosti územního rozhodnutí. Soud proto rozhodl v souladu s citovaným rozsudkem NSS, neboť má za to, že je zcela postačující, je-li před

uplynutím doby platnosti územního rozhodnutí podána žádost o její prodloužení. Závěr žalovaného, že o prodloužení platnosti územního rozhodnutí musí být pravomocně rozhodnuto ještě před uplynutím doby platnosti prodloužovaného stavebního povolení, by bylo nutno považovat za rozšiřující výklad stavebního zákona, neboť žadatel nemůže předvídat délku rozhodovacího procesu včetně případného odvolání. Není tedy v možnostech žadatele zvážit, kdy má žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení podat, ani není v moci žadatele zajistit, aby žalovaný rozhodl o žádosti do doby platnosti stavebního povolení.

30. Jak bylo shora uvedeno, právní úprava ohledně prodloužení platnosti stavebního povolení je neúplná, neboť není v právní úpravě jednoznačně uveden následek samotného podání žádosti o stavební povolení, tedy zda stavební povolení nepozbývá platnosti. Citovaná ustanovení se o účincích podané žádosti na dobu platnosti stavebního povolení výslovně nezmiňují, proto v této souvislosti krajský soud pro úplnost poukazuje na § 115 odst. 4 stavebního zákona č. 183/2006 Sb., který již s podáním odůvodněné žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení výslovně spojuje stavění běhu lhůty platnosti územního rozhodnutí. Tato zmínka o účincích podané žádosti v tomto novém stavebním zákoně tedy znamená, že tento obdobný účinek je nutno posoudit i v případě stavebního zákona předchozího výkladem, neboť jak vyplývá z komentářové literatury, tato úprava ohledně výslovného zakotvení stavění lhůt vedla k odstranění pochybností vyplývajících z dosavadní právní úpravy. Proto dospěl soud k závěru, že pro věcné rozhodování správního orgánu zcela postačuje podání žádosti před uplynutím lhůty a doba rozhodování správního orgánu pak již nehraje roli.
31. Soud má za to, že na daný případ lze aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 80/2006-73, přestože se týká prodloužení územního rozhodnutí, neboť právní názor v něm uvedený lze aplikovat i na podání žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Soud se proto ztotožnil se žalobcem, že požadavek, aby o žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí bylo pravomocně rozhodnuto ještě před uplynutím této doby, by účastníky vystavovalo nejistotě v právních vztazích, což je neudržitelné. Proto soud dospěl k závěru, že je třeba podání žádosti o prodloužení doby platnosti stavebního povolení považovat za skutečnost, která staví běh lhůty platnosti tohoto rozhodnutí.
32. Důvodná je rovněž námitka žalobce, že je nepřipustný odkaz žalovaného na údajné upuštění žalobce od stavebního záměru dle přípisu ze dne 14. 5. 2021, jestliže ze správního spisu vyplývá, že již byla k žádosti žalobce ze dne 29. 5. 2002 prodloužována platnost předmětného stavebního povolení. Dne 4. 7. 2002 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení stavby, kterým byla prodloužena platnost stavebního povolení do 31. 12. 2004. K oznámení žalobce, že upustil od záměru stavět, které bylo podáno dne 14. 5. 2001, nelze přihlídnout v rámci řízení o další žádosti žalobce o prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 20. 10. 2004, jestliže po tomto oznámení ze dne 14. 5. 2001 žalovaný žádosti vyhověl a lhůtu prodloužil. K tomu soud poznamenává, že žalobce tak učinil za účinnosti stavebního zákona č. 50/1976 Sb., ve kterém nebylo zakotveno, že stavební povolení pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého záměru upouští. Jestliže tehdejší stavební zákon takovou právní úpravu, která je zakotvena v § 115 odst. 4 stavebního zákona č. 183/2006 Sb., neznal, mohl žalobce následně žádat o prodloužení platnosti stavebního povolení. Proto k tomuto prohlášení stavebníka, že upouští od stavebního záměru přihlížet v rámci tohoto řízení nelze. K tomuto prohlášení nelze dle soudu v rámci tohoto řízení o prodloužení stavebního povolení přihlídnout, neboť toto prohlášení není rozhodné, jestliže po oznámení o upuštění od stavebního záměru, rozhodoval stavební úřad o prodloužení platnosti stavebního povolení.
33. Soud má za to, že nelze žalobci vytýkat, že ve věci nepodnikal žádné kroky ve smyslu § 50 správního řádu, tedy že se nedomáhal žádných opatření proti nečinnosti stavebního úřadu, jestliže o jeho žádosti nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. S.

34. Soud proto z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
36. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a odměnou advokáta za zastupování v řízení o návrhu ve výši $2 \times 3\,100$ Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 2×300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je nutno navýšit odměnu a náhradu hotových výdajů o sazbu této daně. Celkové žalobcovy náklady řízení tedy činí 11 228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v sepsání repliky, neboť tento úkon již nikterak nepřispěl k výslednému rozhodnutí ve věci.
37. Osobě zúčastněné na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), neboť v souvislosti s tímto řízením jí nebyla ukládána žádná povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 9. března 2022

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. S.